

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Fe pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semenške ulice št. 2.

Naznauila (inserati) se sprejemajo in veljá trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskani se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semenški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 153.

V Ljubljani, v petek 9. julija 1886.

Letnik XIV.

Tabor v Tržaški okolici.

Zlata dōba mladostnega našega narodnega navdušenja, davno minola dōba taborjev, po katerih se je naš narod zbiral pod milim nebom danes tukaj jutri tam in kazal hude in globoke rane na svojem telesu, kje si? Sklepalo se je tedaj mnogo, kar se je potem po primernem potu na višja mesta javilo, kjer niti pojma niso imeli o naših stiskah in težavah, kajti tjekaj dohajala so sporočila, v katerih so se naše razmere v popolnoma drugačni luči slikale, kakor pa so bile taiste v resnici. Nekaj tistih sklepov se je kolikor toliko tudi vslišalo in z dobro vestjo lahko rečemo, da dōba taborov ni bila prazna in bi bila v marsikakem oziru tudi dandanes tū in tam še vedno na svojem mestu.

Teh misli so tudi Tržaški okoličani, čujmo toraj, kaj v tem smislu „Edinost“ pravi:

„V št. 48 „Edinosti“ od 16. m. m. je pisal star okoličan dopis iz sv. Ivana govoreč o krivicah, ki se Tržaško okoličanskim Slovencem godé. Omenjeni stari okoličan je svetoval, naj se radi tega Tržaško okoličanski Slovenci na „taboru“ zberejo, kjer naj bi protestovali proti krivicam, ki se jim posebno od strani magistrata godé. Res izvrstna misel! — Boljše si ni mogel Svetoivanski dopisnik izmisliti. In ako se ta srčna želja vseh poštenih narodnih okoličanov obistini, potem ne bodo mogli Lahoni reči, da je enak tabor sklican in skupščina „dei Cragniolini ed Croati qui domiciliati“. Ne, enako ne bodo mogli za gotovo reči. Tržaško okoličanski tabor je že nekaj let trajajoča želja Tržaških okoličanov, in bila je tudi mnogokrat od okoličanskih dopisnikov (posebno Obalovič) v „Edinosti“ omenjena. — A tudi v štev. 51 „Edinosti“ od 26. m. m. je bilo v dopisu „Iz Tržaške okolice“ o potrebah tabora omenjeno, ter s tem obširnejše govorjeno. Tabor v Tržaški okolici, kaki vpliv bi to napravilo na „irredentarske“ kroge! In kako bi to odmevalo čez mejo po neodrešeni deželi! V Trstu, mestu, ktero je pri vsaki slovesnosti onstran luže za neodrešeno razvpito, v tem mestu upajo se Slovani taborovati! — Res, izvrstno bi to bilo, in vsak pošten okoličan upati in pomagati mora, da se to in v istini zgodi. — A kaj naj bi poštene okoličane sililo, naj bi se na taboru zbrali? In prav

na taboru zbrali, v katerem so se še pred stoletji njih pradedje „za svete pravice“ zbirali?

Da, prav enako, kakor so se pradedje naši v minolih stoletjih po taborih zbirali, enako moramo se tudi mi sedaj na taboru zbrati ter odločno protestovati proti krivicam, ktere se nam od strani dosedaj skoro vsemogočnega Tržaškega magistrata godé. Tabor ne bi imel nobenega nasprotja proti poštenim našim sodeželanom Italijanom, — s poštenimi domačini Italijani živijo naši okoličani že od nekdaj v najlepši slogi, toliko bolj se jim pa studi delovanje ali rovanje „irredentarskih“ domačih in tujih pritepencev. Začelo je ljudstvo gledati, kako se z njegovim denarjem na magistratu gospodari. Zaveda se naše ljudstvo, da mora davke, velike davke plačevati, nasproti pa, da najmanjše pravice ne uživa, niti onih, ktere so od strani Njih Veličanstva zagotovljene.

Čas je prišel! Ljudstvo se je začelo in mora se zdramiti! Pošteni stari okoličani gotovo ne morejo več gledati, kako se jim izpred oči kradejo pravice njih milega maternega jezika, onega jezika, kterega jim je mati „ob Tržaškem obrežju“ pri zibelki pela. Ne morejo več gledati, kako se jim hoče malo po malo celó sv. vera od strani magistratnih gospodov (židov) iz poštenih njih sre izruvat. — In tudi poštenega avstrijskega mišljenja ne proda nikoli nobeden pravi okoličan za noben denar ne. To niso le besede, — to se mora tudi očitno pokazati. Tako n. pr. smo čitali nedavno v „Edinosti“, da se išče 300 Tržaških mladeničev italijanske narodnosti, kteri so se krvnemu davku (vojaštvu) odtegnili.

Kdaj se je pa slišalo, da bi le eden mladenič iz Tržaško-okoličanske rodovine dezertiral. — O ne! Gotovo ne. To se ni nikoli slišalo in se gotovo tudi nikoli ne bode. Vsak pravi okoličan je pripravljen zmirom kri preliti za svojega cesarja. Da, in radi tega mislijo in se zanašajo gotovo naši okoličani na vlado, da bi jim ona težkih krivic vsaj nekoliko olajšala. — Do sedaj pa vidimo, da je naše upanje zastonj.

Ako bodemo toraj le čakali in čakali, utegnemo dočakati, da nam sovražnik naša tla popolnoma posede, in vzbudimo se ko bode prepozno.

Zbudimo se toraj zdaj, dokler je čas. Zberimo

se v taboru, kjer bodemo očitno našemu ljudstvu risali in slikali krivice, ki se nam godé. In ako je treba, pošlje naj se deputacija celó do presvitlega cesarja.

Na noge toraj, društvo „Edinost!“ Naloga to čaka, sveta naloga, kakoršne nimaš menda še v svojej kroniki zabilježene.

Ako se omenjenemu društvu posreči, kar gotovo upamo, imenovano nalogo „častno izvršiti“, bliščati se bodo morale v njega kroniki zlate besede: „Tabor v Tržaški okolici“.

(Konec prih.)

Teorija in praksa.

(Konec.)

Kočljivo je osobito po našem mnenju, pravi pisatelj, malo-rusko vprašanje, mnogi blagorazumni in inteligentni Rusi, ki so pravični Poljem, Fincem, Gruzincem, odrekajo popolno razumnost malo-ruskega gihanja, ter pravijo, da to ni delo malo-ruskega naroda, marveč delo inteligentnih ljudi, ki sami ne znajo kaj delajo. Običajno držé Veliko-Rusi, da je hudo poganjati se za kako posebno malo-rusko književnost poleg veliko-ruske, v ktero so vlagali in vlagajo svoje sile (duševne) ne samo Veliki, a tudi Malo-Rusi; brez dvombe bilo bi mnogo bolj ekonomično, da imajo vse tri ruske grane Veliko- Malo- in Belo-Rusi eno književnost, ktera bi bila mnogo obilnejša in bogatejša, kakor izrodek večje inteligencije, in bi z njo bilo pomagano ljudstvu, broječim več milijonov samo čitateljev.

Mogoče, da bode tako, ako bodemo umeli dobro vladati in ne odbijati od sebe Malo- in Belo-Ruse, ter jih ne dražiti. Vsa tri narečja so tako blizo eno drugemu, da se s časom morejo izliti v jeden obče ruski jezik. A sedaj ne moremo ignorirati (tajiti) različenosti, ki se med njimi nahajajo. Malo-ruski kmet, veli pisatelj, slabo razume veliko-ruski govor (slabeje nego hrvaški Primorec, Cakavec Srbina štokavca iz Bosne [Srbije]), pa ima pravico iskati, da z njim občuje v njegovem narodnem jeziku. Znanost slabo prodira do seljaka,

LISTEK.

Trpljenje katoliške cerkve na Ruskem.

(Dalje.)

Ko je Aleksander II. vladu nastopil, misliti je bilo, da ne bode hodil po isti poti, niti ne preganjal katoliške cerkve. Konkordat l. 1836 je bil razglašen, se vé, da v obliki zeló pokvarjeni. Povod temu je bil: Rusija je podlegla v Krimski vojski, in pri kongresu v Parizu bi bilo imelo priti tudi na vrsto vprašanje zaradi preganjanja katolikov. Gorčakov, takrat poslanec na Dunaji, zvedel je o tem in po telegrafu naznanil v Petersburg: „Podvizajte se, da papeža vtolažite, sicer bode dočakali sramoto; član v miru govori tudi, da se nima katoliška cerkev na Ruskem preganjati.“ Sklenili so pogajati se zaradi nekterih točk. Po pogodbah, sklenjenih s Pijem VI. VII. in IX., imelo bi biti na Poljskem 1 nadškof in 7 škofov, po drugem

Ruskem 14 pridružnih škofov (suffraganov). A na Poljskem je bila nameščena le ena škofija, na Ruskem le eden suffragan. Predlagali so sv. očetu kandidate za spraznjene latinske škofije, celó za rusinsko škofijo v Helmu, kteri je Nikolaj prizanesel in ki je ostala še Rusinom. Tudi zaradi drugih točk so se hoteli pogajati.

Točke, v kterih Rusi ne morejo prijenjati, so bile: 1. Razkolniški učeniki imajo biti za rusko zgodovino in literaturo v duhovskih semeniščih. 2. 36 samostanov, odpravljenih po konkordatu l. 1847, ne more se več ustanoviti, isto tako se vojaški davek, naložen duhovščini s 790.000 rublji, ne more nazaj plačati. 3. Ruski podložnik ne sme nikdar prosto občeovati z apostolskim stolom. 4. Ali je zakon (zakonska zveza) veljaven ali ne, v tem razsojajo le ruske sodnije, le razkolniški duhovni smejo sklepati veljavne mešane zakone. 5. Kazni teh, ki so odpadniki od razkolništva, ostanejo.

Med tem je vladu na potu preganjanja dalje stopala. Povsod, kjer ni bilo razkolniških cerkv, zapovedali so unitom, da naj iz svojega stavijo raz-

kolnikom cerkve, sicer se jim bodo njih odvzele. Še zmeraj se je primerilo, da so uniti, kterim so bili odvzeli mašnike, šli na spoved k latinskim mašnikom. Ukaz l. 1859 je prepovedal v imenu cesarja in zagrozil latinskim duhovnom kaznen preganstva, ako bodo kakemu unitu sv. zakramente delili. Isto tako ni bilo privoljeno unitskemu mašniku dati sv. odvezo odpadencu od razkolništva. Žalibog, da je vladu našla pri nekterih škofih, po njej imenovanih, slabost, kakoršno je pričakovala. Po zgledu metropolita so nekteri podpisali ukaz l. 1839 in so še celó duhovne silili k podpisu. Cerkev je bila toraj v okove zakovana. S sredstvi, ktere je katolikom odvzela, je ustanovila v Vilni grško semenišče, ktero bi bilo imelo poplaviti z razkolniškimi mašniki. Zapreka, povsem nenavadna, se je tukaj na pot postavila. Po ruski navadi se je imel vsak pop, preden je bil posvečen v dijakona, oženiti. A na Poljskem ni bilo deklet najti, ki bi hotele popa za moža; kajti mati „popovskih sinov“ je celó pri razkolnikih najhujša psovka, in to ni hotela postati tudi najubožnejša dekle ne. Odpraviti

zato ga je treba podučevati v materinskem govoru, da se to nauči, drugače zapreči malo-rusko književnost in znanje ne prodira v narod. Pri takem negovanju malo-ruskega govora v šolah nastala bi potreba tega narečja v srednjih višjih zavodih itd.

Iz narodnih šol z malo-ruskim jezikom bi se razširila malo-ruska književnost in proti temu so samo oni, kateri ne želé, da izomika prodere med prosti narod. Zarad tega je malo-ruska književnost potrebna za hitreje izobraženje prostega naroda. Od tega ne sledi, da bi veliko-ruski jezik bil iztisnjen iz Malo-Rusije. (Pisatelj se pri tem nahaja v stiski in nikakor neče od Veliko-Rusa, da bi to dopustil.) Predlog pisateljev vstvaril bi vsekako dve posebne književnosti, ktere bi bile dalje ena od druge, kakor je hrvaško-srbska in slovenska, ali česka in slovaška. S tem preté Rusiji njeni neprijatelji. Nekaj enacega je hotel hrvaški pokojni Kristanovič. (Po istem pravu mogla bi Italija imeti več književnosti, n. pr. Beneško, Neapolsko, Sicilijansko in Piemontesko.)

Pisatelj se boji, da bi veliko-ruska inteligencija ne nagajala malo-ruski, ter je ne odrinila od sebe in odvrnila od občega dobrega dela in zajednega prizadevanja. Dalje kaže pisatelj na dejanske okoliščine, da se s silo in pod zapovedjo ničesa izvesti ne dá v književstvu in da je tri milijone Rusov (Malo-Rusov) v Italiji, Bukovini in na Ogorskem, ter da oni gojé malo-rusko književnost, in da ima malo-ruska književnost zaslombo za daljno svoje razevitanje. Tisti, ki se poganjajo za veliko-rusko prevago, kažejo na etnografsko sorodnost, ako bi se namreč oddelila malo-ruska književnost in razvila se etnografska vsebina, tudi bi Malo-Rusi tožili za politično samostalnost in za ločitev Ukrajine. (Malo-Rusov je 18 milijonov, Belo-Rusov 4 milijone in avstrijskih Rusov do 25 milijonov.)

Vprašanje zarad samostalnosti ukrajinske države je izbrisal Kostamarov iz reda vprašanj evropske politike še le okoli l. 1739. (Mazepa in Mozepinu, Nik. Kostamarov str. 716.) Nadejati se moramo, da se to vprašanje ne ponovi zopet v evropski politiki, ako bodo Veliko-Rusi popustljivi gledé željá do Malo-Rusov. Pisatelj dalje veli: Popolnoma neprevidno in breztačno postopajo, ki sumničijo malo-rusko narodno gibanje, ter pravijo, da težé po političnem separatizmu; dokazuje, da je prazna špekulacija onih, ki računajo na politični razdor v čas vojne med Malo- in Veliko-Rusi. Mali-Rusi bi prišli raje pod tatarsko nego pod poljsko gospodstvo, še manj bi hoteli trpeti tuje neslovansko, n. pr. nemško gospodstvo. Z orožjem v roki so se oslobodili Malo-Rusi od Poljakov pod Bogdanam Hmelničkim 1648—1654. Pri Paltavi l. 1709 mogoče je bilo okoristiti se proti Veliko-Rusom in Petru Velikemu, da so imeli kake separatističke težnje; a Malo-Rusi so dokazali nasprotno i tačas i vselej, da so verni članovi ruskega naroda in neprijatelji tujcev. Napoleon I. je nenavadno znal obračati sebi v korist slabosti pri tujih državah, on bi se bil gotovo poslužil Malo-Rusov, ko bi bil mogel računati na kak maloruski separatizem. Pisatelj meni, da je kar gotovo malo-ruska književnost v Galiciji. (Ta lavovska [Lvov, Lemberg] književnost je nekako podobna kajkovski pred Gajem, ko so neprijatelji računali na razdvojenje in večno oslavljenje hrvatskega na-

roda.) Malo-Rusi, a le nekateri izmed inteligencije, so zagovarjali slovansko konfederacijo in sedaj to čini samo jeden exprofesor v Genevi, ali on ne gré tako daleč, da bi Malo-Rusija imela podpasti pod Poljsko ali kako drugo državo in odtrgati se od Rusije. — Malo-Rusi niso ne Poljaci, niti ne Srbi.

Politični pregled.

V Ljubljani, 9. julija.

Notranje dežele.

O *nadvojvodu Albrechtu* in njegovem letošnjem bosanskem potovanju jeli so Madjari podrobnostne dogodke od te in one prilike navajati, kakor da bi se z njimi zarad Hencijeve zmešnjave kolikor toliko zmirati mislili, češ, saj vendar-le naše postopanje ni bile tako napačno, kakor so Slovani in Nemci nad nami grdo zarezali. Tako pripoveduje „Egyet.“ jako mirno, da, ko je maršal Albrecht v časniki čital, kako je dal general Janski Hencijev grob venčati, se je neki za ušesi popraskal, rekoč: „Tu je pa nekdo zopet predaleč stopil!“ V Banjaluki je sedel v društvu častnikov, ko mu pride Falkov napad na njegovo osebo zarad Sarajevske napitnice pred oči. „Gospóda, ali ste že čitali, kaj se o meni piše?“ Ko se nihče ne oglasi, maršal nadvojvoda sam na glas prečita dotični odstavek iz „Pester Lloyd“, na kar je bilo zopet vse mirno, če tudi se je častnikom razdraženost na obrazih videla. V Sisku ga je nagovoril jugoslovanski duhovnik, ki se pa ni poprej objavil, da hoče govoriti, niti kako da hoče govoriti. Ko mu je med drugim pozdravom rekel: „Za „črno-rumeno zastavo“ gremo povsod, za „rudečo - belo - zeleno“ (madjarsko) pa nikamor“, se je nadvojvoda menda kar od njega obrnil in mu ni pustil dalje govoriti. Prav iz tega vzroka si je maršal v Zagrebu vse slavnostne nagovore jako odločno prepovedal. Koliko je na tem resnice in koliko madjarskega barvila se ne dá strogo ločiti; sme se pa naravnost zatrdovati, da tako ni bilo, kakor namreč slikajo ogerski časniki.

O našem vojnem ministru, *grofu Bylandtu*, nastale so v najnovejšem času razne govorice, ki so se pa vse v tem vjemale, da se bo dostojanstvu vojnega ministra zarad prevelike starosti odpovedal. Najnovejše njegove naredbe pa vse kaj družega kažejo, kakor kako bližnjo odpoved. On je ravnokar izdal odlok, s katerim naroča vsem tistim častnikom, ki so učitelji orožjeslovja po vojaških zavodih, da naj se snidejo od 1. do 10. septembra na Dunaji v ondašnjem c. kr. topničarskem arsenalu, kjer se bo osnoval za nje same poseben podučen tečaj, v katerim se jim bo pokazala pot, da bodo vsi vzajemno podučevali po eni in tisti metodi. Ta kurs bo nekaka preparandija za tiste častnike, ki se s podučevanjem pečajo. Drugo leto namerava pa Bylandt nekaj tistih častnikov na Dunaj skupaj sklicati, ki imajo posebno nadarjenost za risanje. Tiste bo pa v šolo izobraževalnih umetnostij poslal, da si ondi svoje vednosti popolnijo in se bodo potem določili za učitelje risarstva po vojaških zavodih. Ko bi Bylandt res na odstop mislil, bi se ne pečal še sedaj toliko s takimi načrti.

V veliko nemških krogih je že zopet morskakača na dnevnem redu; — *carinska zveza* med Avstrijo in Nemčijo se ji pravi. Sedaj so začeli za-njo na Nemškem veliko propagando delati. Profesor Kaufman dokazuje v listu: „Zeitschrift für die gesammte Staatswissenschaft“, da bi se Avstriji in Nemčiji na celem svetu nič tako ne podalo, kakor stalna in trdna carinska zveza. Obe državi ste kakor nalašč druga za drugo vstvarjeni in če bi še carinsko zvezo med seboj sklenili, bi si takoj napra-

vili velikansk mednarodni trg, 82 milijonov ljudi obsegajoč. Politična prijaznost, v kateri med seboj živimo, podpirala bi potem našo skupno skrb za ohranitev skupnih narodnih koristi. Za to bi se po mislih tega učenjaka takoj morale začeti te priprave, da se vse odpravi, kar carinsko zvezo med Avstrijo in Nemčijo ovira in če bi se prav na znotraj še ne odpravile v pravem času vse mitnice, morali bi obe državi vsaj na zunaj imeti jedne in tiste carinske nastavke. G. Kaufmanu menda naša samostalnost že predolgo traja, ker tako težko pričakuje trenutka, v katerem bi Avstriji nemško „pickelhaubo“ na glavo posadil. Upamo, da tega ne bo še tako kmalo — nikoli!

Da preojstro nabrušen nož le prehitro škrbine dobi, je te dni *nemško-narodni klub* celó iz Nemškega zvedel. Koliko so si močje, ki so se v njem pod geslom „der schärferen Tonart“ zbirali, prizadevali, da bi pozornost svojih bratov Nemcev iz „rajha“ na-se obrnili, češ, glejte nas, kako stegujemo roke mi preganjani (!) naši občeljubljeni materi Germaniji nasproti, ker za našo krušno mater Avstrijo ne maramo! Kdor prosi, ta dobi in kdor trka, temu se odpre. Nemško-narodni močje „ojstrejega glasú“ segli so v nemška nebesa v „Wallhallo“, pa bili so jako slabo sprejeti. „N. preuss. Ztg.“ jim iz Berolina kar naravnost očita, da so se vsem avstrijsko-državnim tradicijam s svojim postopanjem odpovedali. Tudi jim je Plenar enako očital. To očitanje je pa jako pomenljivo in veljavno, ker ravno tisto trdi, kar so Čehi in Slovenci nemško-narodnemu klubu že takoj o njegovem začetku očitali, da je namreč gojitelj državnega izdajalstva, ker se je avstrijskega domoljubja že zdavnej znebil in se vedno le preko meje na Nemško ozira. Prav mu je, sedaj ima, česar je iskal!

O *Mocsarijevi brošuri* zarad narodnosti piše rumunska „Tribuna“ tako-le: Vse kar Mocsari piše, je lepo in dobro, in to kar tudi mi hočemo, a nihče naj ne veruje, da bodo Rumunci zadovoljni samo s tem, kar jim misli Mocsari dati. Kó bi bili narodnostno postavo precej od začetka vestno spoštovali, bi se bili Rumunci že spoprijaznili s svojim položajem, a postavje niso spoštovali in tako so počasi zgubili Rumunci še tisto malo zaupanja, kolikor so ga imeli dosihmal do njih. Sedaj ni več govorenja o popustljivostih, marveč sedaj gre za poročstvo, da se bode zanaprej postava vestno spoštovala. — Sklepom postavodajavnih zborov, besedam ogerske vlade Rumunci prav nič ne verjamejo, ker jih je skušnja 20 let prepričala, da Madjari, naj se postavje še tako glase, vendar storé le to, kar se jim poljubi. — Odkar so dežele pod ogersko krono dosegle nekako neodvisnost, se postavje nič več ne spoštovali. Rumunci pravijo: Pod nemško vlado (Bachovo) postavje niso bile lepe, a vsak je vedel, da je to, kar mu je šlo, lahko zahteval. Leta 1848 so bili Rumunci na cesarski strani, leta 1866 so bili zopet cesarju na strani, in sedaj, ko že madjarska vlada traja že več kakor dvajset let, stoji še toliko trdnjeji na cesarski strani, in čakajo le znamenja, da bi to dokazali. — Mi hočemo svoje brate obdržati pri osebni cesarjevi in ne moramo si misliti, da bi bili mi pripravljeni, zvezati se s kakšno politično osebo, ki se bojuje za neodvisnost kraljestva, kakor to razume Ludovik Kossuth. Rumunci se sedaj za tako neodvisnost ogerske države, kakor jo zastopa stranka Mocsarijeva, ne dajo pridobiti.

Vnanje države.

Berolinska pogodba ima prav tisto osodo, kakor kmetiška suknja, kedar jo oče začné v delavnik nositi. Kmaló se začne trgati in jo je na vseh krajih krpati treba. Berolinska pogodba se je tudi najpoprej na Balkanu raztrgala, zakrpana pa še sedaj ni do dobrega; v najnovejšem času se je pa tudi Rus čez njo spravil, in ji je svojo zaplato pritisnil. *Batumsko luko*, ktera bi bila po Berolinski pogodbi morala ostati prosta luka, so Rusi zaprli, češ, ker jim bolje tako kaže. Batum je primorsko mesto v Armeniji in je prišlo z mesti Ardahan, Kars, Bajazid vsled Sanštefanskega miru iz turške pod rusko oblast, ker Turki niso mogli 1410 milijonov rubljev za vojno odškodnino šteti. Angleži so se sicer temu silno upirali in so konečno toliko dosegli, da se je zarad turško-perzijske trgovine Bajazid Turkom vrnil, Batum je ostal pa pod rusko oblastjo. Angleški kanceler Beaconsfield je na Ruse tolikan časa pritiskal, da se je car Aleksander II. izjavil, kakor je to Gorčakov diplomatom objavil, na prospeh svetovne trgovine Batum proglasiti za prosto luko. To bode na dobro hodilo perzijski trgovini, ktero pot preko Batuma vodi. Ta ruski ukrep sprejel se je tudi v Berolinsko pogodbo, kakor prost ruski odlok, v resnici so ga pa Rusi le storili, ker jih je angleški vijak privajal in jim je bila prosta Batumska luka že tedaj hud trn v peti. Mesto Batum se je pa vsled tega jako dvignilo. V osmih letih, odkar je bilo kot prosta luka pod rusko vlado, se je število prebivalcev podvojilo in tudi železnice že ima. Prav gledé železnice odprava proste luke nima več tolikošnjega pomena in se menda zarad tega velesile Rusiji tudi vpirale ne bodo. Le Angleže bo jezilo, da so Rusi njihovo določbo iz Berolinske pogodbe venkaj bacnili.

Kakor znano, je Turčija nedavno velesilam izročila okrožnico, v kateri se že zopet z *bolgarskim vprašanjem* pečá in ob enem bolgarskega kneza svari, da se mu bo slabo godilo, če ne bo imel določeb evropske konference v Carigradu vedno

to težavo, osnovali so pod pokroviteljstvom cesarice semenišče za mlada dekleta, ktere bi se hotele omožiti s kleriki, ktere je Siemasko posvetil. Ukaz 13. januarja 1860 je določil, da se ima potrební denar za to „pobožno ustanovo“ vzeti nekaj iz katoliškega nunskega samostana v Mindsialu, ki je bilo odpravljeno iz tega namena, nekaj pa iz prihodkov katoliškega samostana misijonarjev. Za stanovanje ima biti tem popovskim nevestam katoliško vseučilišče in samostan Avguštinov v Vilni.

Rusija si je v glavo vtepla, z vso silo spremeniti Poljake v Ruse. Boj zoper vero je bilo le sredstvo k namenu. Ni se toraj čuditi, da so Poljaki, žalibog, politiko in vero med seboj strinjali, in da so se ob enem iz političnih in verskih nagibov vzdignili zoper Ruse l. 1863. Poljaki se nekoliko morejo izgovoriti gledé na kruto nasilstvo, ktero so morali prestati. Navesti hočem le jeden sam zgled:

L. 1858 se je zgodilo v Varšavi, da so Kozaki mrtvaški spreved, ki je pel slovansko cerkveno pesem, preganjali. Na konjih so Kozaki v cerkev pridrli in so preganjali svoje žrtve notri do stopnic

pri altarjih. Nekaj teh ubogih ljudi je bežalo v dvorano, kjer je plemstvo zborovalo in so prosili za varstvo proti oskrunjenju svetišč. Ko je zbor zapustil dvorano, vstrelili so vojaki med nje in 5 članov je bilo vstreljenih, 60 pa ranjenih.

Škofje so protestovali zoper taka nasilstva; a svarili so jih, naj se nikar ne mešajo v „politiko“. To prvo nasilstvo je bilo začetek mnogo drugih; cerkve so bile oropane in oskrunjene, tako, da je bila duhovska oblast primorana hiše božje zapreti.

Administrator Varšavske nadškofije, Bianobšedski, je bil na smrt obsojen in 60 mašnikov na gradu zaprtih. Od 1. januarja 1862 do 20. julija istega leta je bilo nič manj nego 14.833 oseb zarad „verskih“ prestopkov z zaporom kaznovanih, in to vse preden je bruhnila vstaja, ki se je začela 24. januarja nastopnega leta ob priliki novačenja. Ko je bila žalostna vstaja zadušena, vrgli so se z novo močjo na „spreobračanje“ latinskih škofij na Poljskem. Že l. 1871 je bil izdelan načrt za slovansko-katoliško narodno cerkev, ki bi imela peljati potem v pravoslavno cerkev. (Konec prih.)

pred očmi. Turčija mu hoče reči, kar si si pridobil, s tem bodi za sedaj zadovoljen in ne rogovili dalje, če hočeš, da še tega ne zgubiš. Diplomatijske izražajo vsled tega tu pa tam po nekoliko bojzani, kakor da bi ugodno priliko Rusija porabiti vtegnila in bi Bolgarijo zasedla. Tega se pa sedaj še ni bati; kajti državne razmere na Bolgarskem nikakor niso tako neugodne, kakor bi si po prestani vojski marsikdo to domišljevati utegnil. Bolgarska vlada bode pred vsem skušala s Turčijo gledé tributa na čisto priti, in zato misli visoki porti za severno in za južno Bolgarijo nekako pavšalni svoto na leto ponuditi, ktera na bi dosedanji tribut nadomestovala. Če bi Turčija te ponudbe ne hotla sprejeti, je skoraj izvestno, da ne bo nič dobila, kajti Bolgari se bodo z dušo in telesom branili poprejšnjih vpeljav, kakor so jih posebno v iztočni Rumeliji imeli. Turčija je pa menda tudi že sprevidela, da bi prav nikake koristi ne imela, naj se v Iztočni Rumeliji ali sedanjí južni Bolgariji zopet vpelje stalni odbor in druge take naprave, kakoršne so bile pred uporom. Glavna reč je, da ji bodo Bolgari vestno tribut plačevali, za vse drugo se Turčija ne bo mnogo menila.

Izvirni dopisi.

Od Št. Jerneja, 7. julija. (Sv. birm.) Minuli so za nas presrečni dnevi, ko so bivali med nami prevzvišeni gospod knezo-škof. Rajske veselje je navdajalo ne le srca otročičev, ki so imeli prejeti zakrament sv. birmе, marveč tudi odrasčeni so se veselili ter težko pričakovali blaženega trenutka, da v prvič vidijo svojega višjega pastirja. Vsak je storil po svojih močéh, da Št. Jernejska župnija dostojno in kolikor mogoče slovesno sprejme svojega vladiko.

Napovedan je bil prihod milostljivega kneza in škofa na četrtek, 1. julija proti večeru. Na stotine ljudi je prihitelo iz gorskih selišč in od zelene Krke k župnijski cerkvi, da vidi in sliši svojega preprijaznega in premilega škofa.

Do meje župnije so jim šli naproti zastopniki Šent-Jernejske župnije in občine in mnogo ljudi iz bližnjih vasi. Ob enem je tu pričakovalo nad 60 domačih jezdecev na čilih konjih, vsi noseči narodne trakove okoli ramen, in prvi trije še narodne trobojnice.

Ko se okoli 7. ure približajo mil. knezo-škof, stopijo iz voza in se prav prijazno zahvalijo na prvi pozdrav. Z vidno zadovoljnostjo opazovali so od blizu naše „dragonce“, ko so se vrstoma memo njih obračali proti Št. Jerneju. Ko dolgi vlak dospě do družega slavoloka pri vходу v Št. Jernej, pozdravi jih v imenu šolskih otrok predsednik krajnega šolskega sveta, g. Wutscher, in vsa množica s požarno brambo na čelu, jih spremi v cerkev.

Po običajnem blagoslovu se podajo milostljivi knezo-škof med vrstama požarne brambe in šolskih otrok v svoje začasno stanovanje, ktereja jim je pripravil č. g. župnik v svoji hiši. Pred vratmi jih nagovori v imenu birmancev hčerka g. nadučitelja z ginjenim srcem ter jim izroči šopek domačih cvetic, proseč jih sv. blagoslova. Milostljivi gospod škof blagovoljno sprejmó znak vdanega spoštovanja ter se preprijazno poslové za isti večer od svojih ovčic.

Drugi dan, t. j. v petek, so mil. g. knezo-škof brali tiho sv. mašo, pri kateri sta jim stregla dva gospoda. Po sv. maši so prevzvišeni gospod sami obhajali mnogo otrok in družih odraslih, ki so želeli prejeti sv. zakrament iz rok svojega višjega pastirja. Ta dan je bil odločen za počitek. Vendar so sprejeli dopoldne nekaj župljanov, ki so vladiko prosili, da bi smeli pri podružnicah o „žegnanjih“ imeti sv. maše z blagoslovom in da bi se dozidala na Gorjancih cerkev sv. Nikolaja.

Popoldne so si šli ogledat v dobre pol ure oddaljene Pletenje staro, sedaj zapuščeno cerkev, ki je zidana v gotskem slogu.

Na večer so se hoteli Št. Jernejci posebno skazati ter izraziti svoje spoštovanje, ljubezen in vdanost do višjega pastirja. Naročili so iz Novega mesta vrlo znano godbo ter so razsvetlili vso vas z „lampijoni“ in „baloni“. Požarna bramba si je za ta večer omislila iz Dunaja 50 bakelj, in po deveti uri se je pomikala dolga vrsta bakljenoscev z godbo proti stanovanji knezo-škofa. Gledalcev je bilo gotovo mnogo nad tisoč. Domači pevci so najprvo zapeli tri pesni: „Pozdravljen bodi mili knez“, „Oblakom“ in „Na goro“, potem je godba igrala pet komadov. Med godbo je sikal po vzduhu umetaljni ogenj.

Prevzvišeni gospod so se preprijazno vsem zahvalili ter milostljivo sprejeli štiri častnike Novomeške garde, ki so se jim prišli tu sém poklonit. Po končani „serenadi“ so si mil. knezo-škof ogledali tudi razsvitljavo po vsi vasi. Od konca do kraja je bilo vse v luči, zaostati ni hotela nobena hiša.

Drugi dan, 3. julija, so ob 8. uri prevzvišeni gospod služili tiho sv. mašo, po sv. maši so v dolgem govoru razložili dolžnosti nižjih do višjih ter konečno delili zakrament sv. birmе.

Birmancev je bilo z vnanjimi 990.

Okoli 6. ure popoldne so se mil. vladika odpeljali proti Škocijanu. Spremljala jih je zopet dolga vrsta konjikov do meje pri Beli Cerkvi.

Čul si povsod le jeden glas: Vsegamogočni obvaruj našega premilostljivega gospoda višjega pastirja še mnogo mnogo let!

Iz Škocijana, 3. julija. Danes okoli 6. ure so se pripeljali milostljivi knezoškof v Škocijan. Spremljani so bilo od vrlih fantov iz bližnjih vasi, ki so prijezdili na lepih konjih pred njimi, šli so jim bili na proti do meje fare Škocijanske naproti. Za njimi so se peljali knezoškof in za škofovo kočijo župan, občinski svetovalci in drugi možaki. Možnarji so skoraj na vsakem holmcu naše lepe okolice pokali. Slavoloki bili so jako lepo izdelani. Vsaka vas, če tudi oddaljena od ceste je imela svoj slavolok in streljanje. Peljal sem se ravno za spremstvom mil. škofa, ker šel sem iz Novega mesta ter sem naštel 11 slavolokov z lepimi napisi samo ob cesti. Prijazna vas Škocijanska je bila lepo okinčana in z zastavami ozaljšana, da bi jo skoraj poznal ne bil. Zares to je bil dan, ki ga nam je gospod pripravil. Gotovo ga ne pozabimo kmalo, otročiči menda nobedenkrat. Zvečer je bila razsvetljava in posebno nektre hiše okoli farovža, kakor tudi farovž sam so bile prav lepo razsvitljene. Ljudstvo je mirno in veselega srca pozno v noč ogledavalo lepo razsvitljavo in vidilo se je veselje vsakemu na obrazu. Drugi dan se je zbralo brezštevilnega ljudstva, med tem si videl naj višjega gospoda tega sodniškega okraja vezati sveto birmo. Škof so maševali in pridigovali, ter si srca vsih pridobili. Popoldne okoli 5. ure so se odpeljali z obitnim spremstvom, med temi tudi prečast. gospod prošt Urh v Novomestu, kjer so nekaj časa ostali.

Škof so nas zapustili, a mi jih bomo še dolgo pomnili. Bog daj, da bi jih kmalo še boljše sprejeti mogli.

Od Žalca, 7. julija. (Kmetijske zadruga.) Pod tem naslovom priobčuje glasilo kmetijske družbe štajarske — „Gospodarski Glasnik“ — v svoji zadnji številki sestavek, ki ga s tem pošljem v prepisu. Izročam ga za blagovoljno razpolaganje, to pa brez vsake lastne opombe.

Pred nekterimi leti bilo je, — piše imenovani list — še zelo nemogoče, pri naših kmetovalcih uvesti posojilne zadruga po sestavi od Raiffeisena izumljenej, če tudi se je takrat v tem smislu mnogo trudilo.

Vkljuba temu je takrat med kmetovalstvo zasejano seme semtertje prejelo in klico pognalo. Začeli so opazovati razloček, ki se nahaja med navadnimi posojilnimi društvi in Raiffeisenskim zadrugami. Prve ne morejo nikdar gospodarski napredek v okraji doseči, čeravno se mora priznati, da marsikteremu služijo ko poslednje pribežališče.

Zadruga po Raiffeisenovem načinu ni denarstven zavod v navadnem smislu. Slednji gledajo zmirom na to, kako bi denarje na mogoče velike obresti zaglagali; ne gledajo toraj toliko na korist onega, ki na posodo jemlje, ampak onega, kateri posojilo daje.

Na takšno bogatenje ne merijo posojilne zadruga Raiffeisenske. Njim glavni namen je: gospodarske razmere posameznim zadrugarjem poboljšati in vtrditi ter tako povspeševati blagost. Zadrugar je dolžen, kadar posojilo vzame, povedati, čemu bode mu služil najeti denar. Zadrugino predstojništvo je dolžno paziti, da se posojila rabijo samo za gospodarske svrhe, kakor se je to bilo obečalo. Zatoraj takšne zadruga obsegajo le majhne okraje, da se zamore lažje paziti na zadrugarje in rabo izposojenega denarja. Vodstvo posluje brezplačno.

Kadar se zadruga razdruži, se penezi ne razdelijo med zadrugnike, ampak podobnemu podvzetju namenijo. Ako je zadruga neomejenega poročstva, tedaj je tudi opaznost za gospodarjenje z denarji zjamčena in denar je zmirom dobiti.

Na podlagi poročil od raznih sodnikov in lastne skušnje moram reči, da ove zadruga vplivajo blago-

dejno, kar se že pri sodnijah pozna, čeravno so nektre še prav mlade.

Bagatelne tožbe, eksekutivne dražbe, vzlasti na podlagi sodnijskih zaukazov, so močno prenehale tam, kjer delujejo zadruga Raiffeisenske. Mogoče je, da so tudi drugi vzroki vplivali, bistveno pripomagale so vendar-le imenovane zadruga. Imenito je pozneje vzbudilo to, da so skoro popolnoma prenehale tožbe pod 50 tolarjev, ki so sicer precej pogoste bile med živinskimi kupčevalci in kmeti.

To prikazen si razjasnjujemo s tem, da preje kmetovalci niso denarjev gotovih imeli v rokah, da bi se takih dolgov znebili. Zadruga jim je pomagala iz zadreg. Tudi število oderuhov na deželi se je skrčilo. In sploh sodnije morejo pričati, da so dolgovi začeli pojemat, kjer so ove zadruga bile osnovane.

Po naših krajih so ljudje prisiljeni, dolge obroke postavljati plačevanjem, kadar se kakšno posestvo proda, kar ima slabe posledke, ker nastanejo dolgotrajna, druga in sitna pogajanja. Omenjene zadruga pa prevzemajo proti določenim, majhnim procentom z najboljšim vspehom v takih slučajih kupnine, izplačujejo dolgove in izročajo prodajalcu takoj ves preostatek. Prvlje je prodajalec prisiljen bil proti 20% odbitku kupnine prepuščati in še ni bilo dovolj jamstva, da se reč kmalu razmota. Rečene zadruga dajejo posojila na vknjiženje na drugem in na tretjem mestu, ako so zastavila močna dovolj. To prej ni bilo mogoče, vsaj brez velikih žrtovanj ne.

Blagodejno vplivanje denarstvenih zadrug daja vsak dan večjo veljavo in kredit. Sodnije so toraj tudi že svetovale sirotinske peneze nalagati proti 4 do 4½ procenta pri Raiffeisenskih zadrugah.

Napredek gospodarski in npravstveni pri kmetovalcih bode znatnejši, čem več se mu osreduje takih zadrug, kajti tako jih bode možno zdatnejše braniti proti oderuštvi. To se bode tem laglje dosegalo, ako bodo kmetijske zadruga dobro vrejene in v trdnej zvezi med seboj.

Domače novice.

(Vdeležba pri odkritji spominjske plošče) na rojstni hiši ranjkega pesnika in pisatelja dr. Jakoba Zupana v Prevojah, v nedeljo popoldne iz Ljubljane bode, kakor se čuje, velikanska. Kolikor je dosedaj znano, vdeležile se jo bodo tri narodna društva: „Pisateljsko“ namreč, „Sokol“ in „Slavec“, ki se ob 12. uri iz Ljubljane popeljejo. Želeti bi bilo, ko bi se tudi zasobniki skupnemu izletu pridružili, da bi bil prihod tem bolj imposanten.

(Prva predstava), ki jo bode veleslavni čarobnik profesor Becker v svoji nepresegljivi stroki dal, bo v četrtek 15. t. m. v deželnem gledišči. Spored objavimo ob priložnosti. Pri tej priložnosti opozorjemo na izredne predstave tega umetnika, da naj se nikari ne jemlje v eno vrsto z drugimi tem podobnimi.

(Pred porotniki) stal je 7. t. m. kancelist c. kr. okrajne sodnije, g. Mihael Vomberger, zatožen hudodelstva uradnega izneverjenja v svoti 109 gld. 99 kr. erarnega danarja. Porotniki so rekli, da ni kriv hudodelstva izneverjenja in ga je sodnija zatožbe oprostila.

(Senožeška podružnica sv. Cirila in Metoda) napravi pri vgodnem vremenu v nedeljo, 11. t. m., popoldne izlet v Razdrto. K vdeležbi vabi vse p. n. društvenike odbor.

(Kamniško praharno) je lansko leto zadela nesreča; kakor znano, se je namreč ondi zmes za smodnik pripravljena vžgala in je en del poslopja raznesla. C. kr. ženijsko ravnateljstvo bode tisto stan poslopja sedaj zopet postavilo in bodo, kakor čujemo, z delom še letos pričeli.

(Pivovar) g. Larischa v Laškem trgu šel je predvčeranjem pri tretji javni dražbi na boben za 50.000 gld.

(Zarad ponarenja denarja) spoznali so prorotniki predvčeranjem 23 let starega tesarja Šimua Rekarja krivega, sodnija mu je pa naložila eno leto hude ječe za pokoro. Slabeje je zarad ponarejevanja denarja včeraj 27letni Franc Waitz iz Trsta pred tukajšnji porotniki opravil. Temu so pa šest let hude ječe naložili. Tovariš njegov 56letni bajtar Anton Slivar je pa zarad sovdeležbe tri leta dobil.

(Iz državne službe) prostovoljno izstopil je

c. kr. okrajni komisar v Postojni, gospod baron Friderik Rechbach. Presvitli cesar podelil mu je iz tega povoda značaj in naslov vladnega tajnika.

(O Hrpeljski železnici) še sedaj niso edini, kako in kje se bode vezala z južno železnico. Še vedno vladajo trije nazori. Nekteri priporočajo, naj se železnica ne spelje do sv. Andreja, ampak naj se vže poprej s podmolom pod mestom združi z južnim kolodvorom. Mestni magistrat pa se je izjavil, da bi najboljša zveza obeh železnic bila, ako bi se zveza zvršila okolu mesta. Ker pa neče delati težav hrpeljski železnici, izjavil je potem, da nič ne ugovarja, ako se hrpeljske železnice kolodvor s kolodvorom južne železnice zveže s progo držečo ob luki, vendar s tem pogojem, da bode ta zveza le začasna, ker je ob luki promet že tako zaradi preozkega prostora pretežaven in iz tehničnih ozirrov ni mogoče prostora razširiti. Tretje misli pa je trgovinska zbornica. Ona namreč misli, da se prestop ob luki more razširiti in da bi zveza ob luki najugodnejša bila, ker se prosta luka odpravi in tako lažje napravi tako imenovani „punto franco.“ „Ed.“

(Severo-nemški Lloyd) bo svoje vožnje 14. t. m. iz Trsta v Brindisi in Aleksandrijo pričel s parnikom „Braunschweig“, ki je se 3. t. m. v Trst pripehljal. Kedar ta odide po morji, pripelje se za njim parnik „Nürnberg“, s katerim se bodeta vsakih 14 dni med Trstom in Aleksandrijo vrstila. Ljudje, ki Tržaške razmere poznajo, pravijo, da si Nemci v Trstu ne bodo ravno kdo zna kako žgancev belili. Vže mnogo trgovcev pričelo je ondi z velikim pompom svojo trgovino, pa so skoraj večinoma vsi poginili in dosti bolje menda tudi severo-nemškemu Lloydu ne pojde.

(Morska voda) je letos v Trstu že mnogo ljudi s kolero soznani, da so morali pred časom pod zemljo. Zdravniki trdijo, da je morska voda v Tržaški luki vsa okužena od vsakovrstno gnjilobe, odpadkov in druge grdobije, ki jo kanali v morje donesajo.

Telegrami.

Trst, 8. julija. Od včeraj pa do danes opoldne zboleli so trije za kolero.

Pariz, 8. julija. Nadškof Pariški, kardinal Guibert je umrl.

London, 9. julija. Do večera je znan izid 494 volitev. Pri teh je bilo izvoljenih 249 konservativcev, 50 liberalnih, 130 Gladstonejevih in 65 Parnellovih prijateljev. V Cardiffu ste se pri objavi volitvenega izida nasprotni stranki med sabo stopili in so se posamični tako bili med sabo, da je moralo redarstvo za orožje prijeti. Vsled tega je blizu 100 oseb ranjenih, med poslednjimi je tudi več hudo ranjenih žensk.

Umrli so:

V bolnišnici:

3. julija. Franca Pindur, dninarjeva hči, 2 leti, osepnice.
5. julija. Martin Stegenšek, posestnikov sin, 6 let, Morbilli.
6. julija. Jakop Pirmann, pek, 49 let, oslabljenje moči.
— Marija Ložar, delavčeva žena, 51 let, pljučnica.

Tuji.

7. julija.

Pri **Malicu**: M. Rotter, zasebnik, z Dunaja. — Defeleš, Havliček, Herzfeld, Franke in Kirschbaumer, trgovci, z Dunaja. — Edvard Eisler, zasebnik, iz Budapešte. — Rudolf Schliesser, potovalec, iz Pelznja. — Fr. Thomas, c. k. nadporočnik, iz Grada. — B. Grego, posestnik, iz Zadra. — Alojz Kamiss in S. Merrar, zasebnika, iz Pisine. — Peter Stua, zasebnik, iz Kormonsa. — Karl Bieber, potovalec, iz Trsta. — Jožef Dobranc, zasebnik, s soprogo, iz Trsta. — L. Fischer, zasebnik, z družino, iz Reke. — Karl Mareovar, okrajni sodnik, s soprogo, iz Gorice. — Baron Lntteroth, zasebnik, s soprogo, iz Gorice. — Marija Schmidt, c. k. učiteljica, iz Pulja. — Viljem Brabletz, uradnik, iz Pulja.

Pri **Stonu**: D. Bischofswerder, trgovec, iz Krefelda. — Rob. pl. Sternek, c. k. major, z Dunaja. — And. Mayer, c. k. poštni, uradnik, z Dunaja. — Schlesinger, Pelikan in Kümmerer, trgovci, z Dunaja. — Konst. Gallatti, zasebnik, iz Budapešte. — Mat. Skok, trgovski pomočnik, iz Budapešte. — Karl Schipp, glavni tajnik, iz Grada. — F. pl. Paltoni, sodnijski načelnik, z družino, iz Zadra. — D. Domicelj, zasebnik, iz Zagorja. — Karl Walcer, potovalec, iz Celja. — Erane Spendal, duhovnik, iz Tržiča. — Karolina Mausan, zasebnica, iz Trsta. — V. Dežman, zasebnica, iz Reke. — E. pl. Joralini, zasebnik, iz Gorice. — Cok, iz Gorice. — Poljšek, trgovec, iz Šturije. — Stefan Suligoj, trgovec, iz Čepovana. — M. Burolju, inženir, z družino, iz Pulja.

Pri **Tavčarji**: S. Wachsmann, trgovec, iz Trsta. — Šlibar, zasebnik, iz Tabora. — M. Rosenfeld, trgovec, iz Slo-

foka. — Janez Vencelj, c. k. sodnijski svetnik, z družino, iz Krškega.

Pri **Bavarskem dvoru**: Aleks. Fehr, c. k. uradnik, z družino, iz Trsta. — G. Sušnik, c. k. vojaški uradnik, iz Trsta. — Tomaž Schwarz, agent, iz Grada. — Peter Velepec, zasebnik, iz Idrije. — Anton Engslmann, iz Kranja. — Ant. Koprivnik, posestnik, iz Litiže.

Pri **Južnem kolodvoru**: G. Poschavsky, iz Draždan. — Rossi in Dollereg, zasebnika, iz Trsta. — Anton Omischel, z družino, iz Gorice. — Teodor Sittih, inženir, iz Gorenjskega.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	733-18	+21.6	sl. jzap.	del. jasno	0-00	
8. u. pop.	733-14	+26.2	sl. jzap.	oblačno		
9. u. zveč.	732-76	+20.0	sl. jzap.	oblačno		

Zjutraj deloma jasno. Opoldne se je pooblačilo. Srednja temperatura 15.3° C., za 3.5 pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

9. julija

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 25 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	85 „ 95 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	118 „ 70 „
Papirna renta, davka prosta	102 „ — „
Akcije avstr.-ogerske banke	872 „ — „
Kreditne akcije	276 „ 30 „
London	126 „ 35 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 02 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 95 „

Naznanilo.

Drugi snopč nove izdaje

R. Andree's
Allgemeiner Hand-Atlas

je ravnokar došel.

Skupno delo izšlo bo v dvanajstih mesečnih snopčih po 1 gld. 24 kr. in naročila nanj sprejema

„**Katoliška Bukvarna**“
v Ljubljani.

NB. Pregledi in zemljovidni uzori so vedno in brezplačno na razpolaganje. (2)

Poštna zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V **Novomesto** vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.
V **Lukovco** preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.
V **Kočevje** preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.
V **Kamnik** vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.
V **Polhov Gradec** in na **Dobrovo** vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.
Na **Ig** ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz **Novega mesta** vsak dan ob 2 popoldne.
Iz **Lukovce** vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.
Iz **Kočevja** vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.
Iz **Iga** vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.
Iz **Kamnika** vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.
Iz **Polh. Gradca** in **Dobrove** vsak ponedeljek, sredo petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

Vožnji red cesarjevič Rudolfove železnice.

Iz Ljubljane v Beljak.

Osobni vlaki				
Postaje	št. 918 po noči	št. 1714 zjutraj	št. 1716 dopoldne	št. 1712 zvečer
Ljubljana j. k.		6:40	11:40	6:25
Ljubljana R. k.		6:44	11:45	6:29
Vižmarje		6:53	11:55	6:38
Medvode		7:4	12:7	6:49
Loka		7:17	12:21	7:2
Kranj		7:31	12:38	7:16
Podnart		7:48	12:56	7:33
Radovljica		8:5	1:14	7:50
Lesce		8:12	1:24	7:58
Javornik		8:29	1:46	8:15
Jesenice		8:39	1:57	8:23
Dovje		8:56	2:18	8:40
Kranjska gora		9:21	2:48	9:04
Rateče-Bela Peč		9:37	3:3	9:18
Trbiž		9:55	3:20	9:33
Trbiž	3:58	11:07	3:41	9:48
Thörl-Maglern	4:11		3:55	
Podkloster	4:25	11:27	4:11	
Fürnitz	4:40		4:27	
Toplice Beljak (ostaj.)	4:48		4:35	
Beljak drž. ž. (ostaj.)	4:54		4:46	
Beljak j. k.	4:58	11:50	4:50	10:26
		zjutraj	dopoldne	popoldne

Cerkveno-književna novost!

V „Katoliški Tiskarni“ je ravno izšla knjiga:

ZBORNİK
cerkvenih govorov

na slavo

SS. Cirilu in Metodu.

Zbral in na svetlo dal

ANTON ŽLOGAR,

kapelan pri mestni fari sv. Jakopa v Ljubljani.

Z dovoljenjem v. č. knezoškofjstva Ljubljanskega.

Čisti dohodek je namenjen družbi **ss. Cirila in Metoda.**

V LJUBLJANI.

Založil izdatelj. — Tisk „Katoliške Tiskarne“.

Vel. 8° 16 pol na krasnem papirju.

Cena **1 gld. 60 kr.** in 10 kr. za poštino.

Dobiva se

(5)

pri izdatelj in v „Katoliški Bukvarni“.

Več p. n. č. gg. se je knjiga poslala na ogled; kdor bi se ne smatral naročnikom, naj blagovoljno zapiše „retour“.

Št. 11504.

Razglas.

Iz zdravstvenih ozirrov zdi se magistratu potrebno v dogovoru s tukajšnjim zdravstvenim svetom sledeče določiti:

1. Vse grebenične in druge gnojne jame je najpozneje v teku

14 dni t. j. do 18. t. m.

izprazniti, sicer jih bode magistrat na stroške gospodarjev izprazniti dal.

2. Pri izpraznjevanji jam in pri odpeljavanji gnoja držati se je strogo določb, ki so bile razglašene s tukajšnjim razglasom z dne 28. julija 1879, št. 8625, dostavlja se le še, da je pred 10. uro zvečer prepovedano ne le gnoj izpeljavati, ampak tudi z nakladanjem gnoja pričienjati.

Mestni magistrat Ljubljanski

dne 3. julija 1886.

Župan: Grasselli.

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotržnicah knjiga:

Odkritje Amerike.

Pradelal

H. Majar.

Trije deli, 436 strani, 8° Vsi trije zvezki v platno skupe vezani 1 gld. 60 kr., po pošti 10 kr. več; posamični zvezki pa po 60 kr., oziroma po pošti 65 kr.

Ta knjiga je lep dar slovenski mladini. Vsak prijatelj naše mladine in književnosti naše bode zategadelj hvaležen franciškanskemu patronu Hrzigonu Majarju, da je lepo knjigo Campejevo priredil slovenski mladini.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.